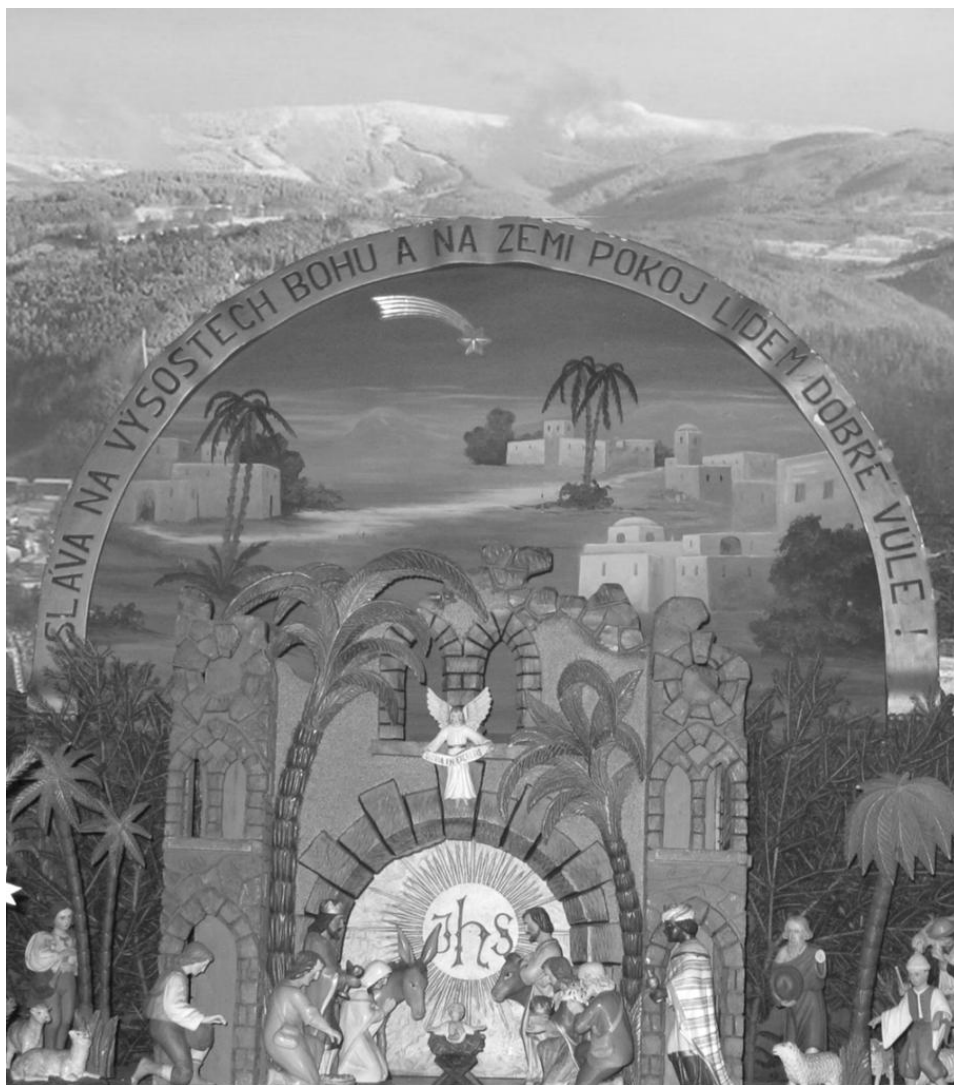

Náš život

Farní společenství Jablonec n.J., Rokytnice n.J., Poniklá, Harrachov

Vánoce 2018

Úvod

Vánoce ??? !!! : , . . .

Toto slovo se mi říká trochu rozpačitě. Lze snad dnes někomu - včetně křesťanů - skutečně srozumitelně objasnit, co se míní tím slavit Vánoce?

Velké životní zkušenosti jsou sice dar Boží a dar jeho milosti, ale většinou se jich dostává jen tomu, kdo je ochoten je přijmout. Jinak, sice hvězda nad jeho životem vychází, ale člověk je vůči ní slepý a netečný. Na vrcholný okamžik vstupu Boha na zem a do svého života se musí připravit celý člověk - tělem i duší, srdcem i rozumem, na pořadí nezáleží. Mějme odvalu být samotní a samostatní. Teprve když to provedeme jako křesťané, máme naději, že vánoční duše, tedy jemné, trpělivé, odhodlaně připravené a tiše něžné srdce prostoupené duchem věnuje těm, kteří jsou ti darováni. Proto to nejprve vydrž sám se sebou.

Nerozmlouvej pak sám se sebou jako s jinými lidmi, s nimiž diskutujeme a přeme se, i když třeba nejsou přítomni. Čekej, naslouchej a neočekávej žádný mimořádný zážitek. Nevyrizuj si ve výčitkách sám se sebou účty, ani se nekochej sám sebou. V mlčení dospěj ke svému vlastnímu já. Možná, že ti při tom bude opravdu nedobře.

Vydrž sám sebe, pak zažiješ blízkost lidí i přítomnost Boží.

*A právě to je **poselství Vánoc**. Je to velmi jednoduché. Je to pokoj, který je přislíben lidem dobré vůle, v nichž má Bůh zalíbení.*

Když Bůh daruje nám lidem svou lidskou stránku, pak je to vždy v setkání, je to vzájemná přítomnost nás a Jeho.

*Jestliže nevydržíme sami se sebou a v sobě, jsme trvale v nebezpečí, že nikdy nepřijmeme **tajemství Vánoc**, které spočívá v tom, že náš život - ať je jaký je - je vetkáván do dějů světa a tak spoluvytváří světlé i temné stránky našich dějin.*

*Bůh učinil Vánoce, aniž se nás ptal. Je proto obvyklé, že v tomto čase věříme víc, než si to připouštíme sami v sobě, víc, než víme z teoretických názorů o sobě a o svém životě, a víc, než ze strachu dáváme najevo před druhými. Nepromarněme tedy tuto příležitost - získat si lidskou tvář, nabídnout svou přítomnost člověku a otevřít svou duši Bohu. **Vždyť právě a jen Vánoce nám neříkají jen to, co bylo kdysi, kdysi a s kým, ale především to, co může být teď a ve mně i skrze mě a se mnou, když...** Je to velmi jednoduché - je to pokoj a požehnání, které jsou přislíbeny lidem dobré vůle, v nichž má Bůh zalíbení.*

S vděčností, přáním i pozhledáním

bratr Ivo

Vánoční pořad bohoslužeb

Neděle 23.12. – 4. neděle adventní

Rokytnice/Jiz. – sobota	17:00
Jablonec/Jiz.	8:30
Poniklá	10:30
Harrachov	16:00

Pondělí 24.12. - Štědrý den - „Půlnoční“

Jablonec/Jiz.	17:00
Poniklá	20:00
Rokytnice/Jiz.	22:00
Harrachov	24:00

Úterý 25.12. - Slavnost Narození Ježíše Krista

Jablonec/Jiz.	8:30
Poniklá	10:30
Harrachov	16:00
Rokytnice/Jiz.	18:00

Středa 26.12. - Svátek sv. Štěpána mučedníka

Poniklá	8:30
---------	------

Čtvrtek 27.12. - Svátek sv. Jana Evangelisty

Harrachov	16:00
Rokytnice/Jiz.	18:00

Pátek 28.12. - Svátek Betlémských mlád'átek

Jablonec/Jiz.	18:00
---------------	-------

Sobota 29.12. – Vigilie svátku Svaté rodiny

Rokytnice/Jiz.	17:00
----------------	-------

Neděle 30.12. 2018 - Svátek Svaté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

Jablonec/Jiz.	8:30
Poníklá	10:30
Harrachov	16:00

Úterý 1.1.2019 - Slavnost Matky Boží

Panny Marie

Rokytnice/Jiz.	8:30
Jablonec/Jiz.	10:30
Poníklá	14:00
Harrachov	16:00

Nedělní pořad bohoslužeb roku 2019

Sobota

Harrachov	16:00
-----------	-------

Neděle

Rokytnice/Jiz.	8:30
Jablonec/Jiz.	10:30
Poníklá	14:00

**Ve všední dny roku 2019 bude obvyklý
pořad bohoslužeb.**

28. listopadu 2018 proběhla v celé ČR Červená středa

a svobodu), která vznikla na britských ostrovech. Iniciativa chce zpřítomňovat víru i toleranci ve společnosti a podpořit solidaritu s oběťmi pronásledování, či být hlasem proti násilí a útlaču vykonávaného ve jménu náboženství. Červená je barva krve, mučednictví; světlo je symbolem naděje v temnotách.

Více na:

www.facebook.com/cervenastreda

(RedWednesday), celostátní kampaň na podporu pronásledovaných pro víru a svobodu. Symbolem akce bylo červené světlo jako barva krve mučedníků. RedWednesday je kampaň s heslem Make a stand for faith and freedom (Společně za víru

Povědomí našich židovských a křesťanských obcí o pronásledovaných je třeba prohlubovat, aby vešlo i do každodenních modliteb, vždyť náboženská svoboda nikdy nebyla, není a nikdy nebude samozřejmostí.

Vždyť krev mučedníků za víru i svobodu je stále více a více prolévána na celém světě. I malé světlo je důležitým světlem, a tak se i naše farnosti poprvé zapojily k tomuto svědectví svou modlitbou i nasvícením kostelů nebo jejich částí.

S vděčností za pomoc, s přáním svobodné víry i života, s požehnáním cest, které k tomu vedou.

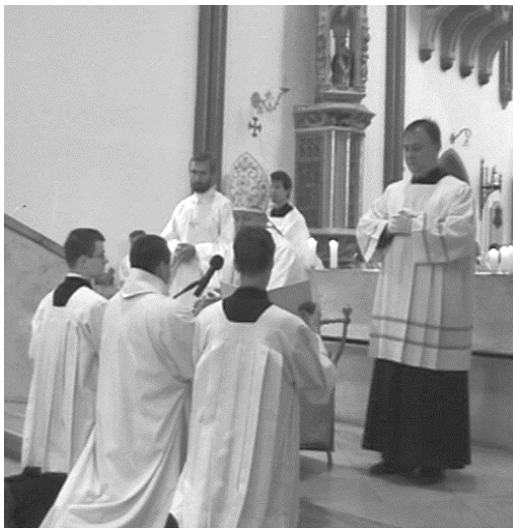
bratr Ivo

***S velikou radostí
a vděčností Bohu
a Vám všem ...***

tak začínalo pozvání Jendy Lukeše na kněžské svěcení do katedrály Svatého Ducha v Hradci králové na den 22. září 2018. Opravdu s radostí jsme toto jeho pozvání přijali a přidali se k zástupu kněží a věřících, kteří přišli prožít a oslavit velkou událost v Jendově životě.

Vyprošujme ve svých modlitbách Boží požehnání pro jeho kněžskou službu a šíření Kristova evangelia.

Noskovi

Primiční mše svatá v Rokytnici nad Jizerou

Uběhlo již několik desítek let od doby, kdy v některé z našich farností byla sloužena primiční mše svatá. Jenda nebo teď již „otec Jan“, který má silné kořeny v Rokytnici nad Jizerou díky babičce a dědečkovi, toužil sloužit svoji primiční mši svatou právě v Rokytnici.

Babička ani dědeček se bohužel této jeho velké chvíle nedožili. Měli by

určitě velkou radost. Na druhou stranu v nich jistě má velké přímluvce blízko u Boha.

A tak v neděli odpoledne 23. září 2018 za velké účasti věřících z blízka i dále, kamarádů, přátel, známých, svojí rodiny a kněží, sloužil svoji vytouženou mši svatou. Přejme Jendovi radost a požehnání a nám naději, že tato událost povzbudí víru v našich končinách.

V. Nosek

PS: od Jendy

Mnohokrát Vám děkuji za všechnu pomoc a podporu!!!, že jsem směl slavit primiční mši v Rokytnici nad Jizerou.

Sté výročí vzniku Československa

20. října KDU-ČSL organizovala oslavu výstupem na horu Říp. Sešlo se cca 200 lidí. S rodinou jsme se také zúčastnili. Po projevu pozvaných hostů a místního pana faráře všichni rádi přijali malé občerstvení. Na zpáteční cestě jsme využili hezkého počasí a navštívili Mělník.

V. Nosek

Adopce na dálku dětí v Indii

Již několik let naše farnosti finančně podporují vybrané školní děti. Následujícími články stručně představíme děti podporované v současné době.

Jablonecká farnost

Farnost Jablonec nad Jizerou podporuje chlapce Abhilashe Jaisona K. A., 11letého žáka šesté třídy anglické internátní školy Františka Saleského v indickém městě Bengaluru, které leží na jihovýchod od známého

přístavu Bombaje. Rodiče Jaisona jsou zemědělci a Abhilash má ještě starší sestru, studentku 10. ročníku téže školy. Děti jezdí k rodičům o svátcích a prázdninách.

Chlapec je veselé povahy, rád se účastní všech svátečních a prázdninových aktivit organizovaných školou nebo farností, především tanečních vystoupení a závodů v běhu. Ze všech školních předmětů má nejraději matematiku, nejvíce starostí mu naopak dělá mateřský jazyk kannada. Lépe byl dosud hodnocen jak v angličtině, tak i v povinné hindštině. V tomto školním roce se však chce s pomocí učitele i s jazykem kannada úspěšně poprat a v budoucnosti se stát policistou.

Abhilash si velmi váží naší duchovní i finanční podpory, kterou mu prostřednictvím sponzorské organizace ASHA poskytujeme, protože díky ní dostává všechny potřebné školní pomůcky i vybavení a také každoroční vánoční dárek: tím loňským byla síť proti moskytům, umožňující v horkém a vlhkém podnebí Indie bezpečný spánek.

Ve svých anglicky psaných dopisech nás Abhilash opakovaně ujišťuje o své vděčnosti a myslí prý na nás i ve svých modlitbách. Ani my bychom na něho neměli v tomto směru zapomínat!

Marie Šírová

Harrachovská farnost

Naše farnost Harrachov přijala v roce 2007, v rámci „Adopce na dálku“, za svého indického chlapce Bharatha ze státu Karnataka, diecéze Bangalore. Bharath se narodil 20. 4. 2004 mladým rodičům, kteří dnes oba pracují jako dělníci. Jeho bratr Balaraj je také stále studentem. Rodinu dlouhou dobu trápilo pití otce. Ale v pozdější zprávě nám již soc. pracovník, který navštěvuje rodinu, psal, že otec přestal pít a matka se k němu vrátila. Bharath, i přestože se velmi snaží a učení mu nejde, si přeje stát se inženýrem. Jeho nejoblíbenějším předmětem ve škole je anglický jazyk. Také rád sportuje a soutěží.

Nyní navštěvuje 8. třídu.

Monika Beránková

Ponikelská farnost

Farnost Poniklá přijala v r. 2007 v rámci „Adopce na dálku“ za svou indickou dívku Lizanyi Mary ze státu Karnataka, diecéze Bangalore. Lizanya oslavila v letošním roce 17. narozeniny a my již jedenáctým

rokem přispíváme na její život a vzdělání (poslední příspěvek byl použit na zaplacení školného, dále na školní potřeby, tašku, uniformu, boty, ceny na táboře a dárek na vánoční akci sponzorského programu). Kromě finanční pomoci jsme Lizanyi nablízku i duchovně – myslíme na ni a provázíme ji svou modlitbou.

Pravidelně (cca 1x za 1 – 2 roky) si vyměňujeme dopisy. Lizanya je velmi nadaná dívka a ve svém posledním dopise nás potěšila zprávou, že střední školu absolvovala jako nejlepší ze třídy (ze všech předmětů známka A+). Byla vybrána, aby přednesla závěrečný absolventský projev. Je úspěšná i v mimoškolních aktivitách, prvenství získává v různých soutěžích a projektech. V současné době studuje na dvouleté přípravce na vysokou školu. Velmi ji baví věda, zejména chemie a biologie, a její touhou je být lékařkou.

Pracovníci organizace zajišťující adopci se o ní vyjadřují velmi pochvalně, oceňují její píli, skromnou a kamarádkou povahu a nezištnou ochotu pomáhat ostatním studentům. Můžeme tedy být na svou dceru velmi hrdí.

Tato naše pomoc je obohacující pro obě strany. Lizanya se ve své rodině i farnosti modlí za nás a naše rodiny a tak jsme i tímto způsobem vzájemně spojeni. Vážíme si možnosti podporovat ji částkou, která je pro nás nepatrná, ale pro dítě v Indii existenčně důležitá. I díky nám si může splnit svůj sen – vystudovat, stát se lékařkou a zajistit tak pro sebe a svou rodinu lepší podmínky pro život.

Eva Holubcová

Rokytnická farnost

Farnost Rokytnice nad Jizerou přijala v r. 2007 v rámci „Adopce na dálku“ za svého indického chlapce Nivil Antony p. Píše nám, že chodí do páté třídy a učí se dobře. Má mladší sestru v první třídě. Jejich otec má těžkou práci vzdálenou 25 km od domova. Dále uvádí, že prožil velmi smutnou událost, že mu v březnu zemřel dědeček.

Je moc rád, že jsme si vybrali právě jeho. Děkuje za naši finanční podporu, která je jeho jedinou podporou pro studium, a uzavírá dopis s velkou láskou k nám.

L. Jínová

Pout' do Baziliky minor Panny Marie pomocnice Křesťanů - Filipov

Mám radost z každé možnosti navštívit některé z mariánských míst v naší krásné zemi nebo i v zahraničí. Vždyť je Panna Maria naše přímluvkyně a vede nás ke svému synu Ježíši Kristu.

Poutě do Filipova mají letitou tradici již od roku 1866. V domku č.p. 63 se ve stejném roce 13. ledna ve čtyři hodiny ráno, těžce nemocné Magdaleně Kode, zjevila Panna Maria a přislíbila jí uzdravení. Dalšího dne byla Magdalena zcela zdravá. Od té doby k místu zjevení začaly putovat zástupy věřících. V letech 1870 - 1873 došlo k výstavbě milostné kaple. V letech 1873 - 1875 byl na tomto místě postaven novorománský kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů s pozdějším rozšířením o klášter redemptoristů. V roce 1926 byl kostel Papežem Piem XI prohlášen za baziliku minor.

Hlavní pout' se slaví v lednu při výročí zjevení a cestování do Šluknovského výběžku není v této době většinou snadné. Filipovskou pout' tradičně navštěvuje také náš farář Ivo Kvapil s panem vikářem Františkem Mrázem. Jak se tam ale dostanu já? V zimě a ve 4 hodiny ráno? Stačilo si přát a Panna Maria se postarala. Pan farář nám po mši svaté nabídl, že můžeme cestovat s ním. Nabídku jsem bez váhání přijala. Přede mnou však byla probdělá noc - ne a ne usnout. Ráno vyjíždíme v 1:30 h....

Ve vytopeném autě už sedí farář Ivo se Svatkou. Ještě jedno zastavení pro Anežku a vyrážíme. Cesta nám uběhla velmi rychle. Po příjezdu do Filipova bylo ještě šero. Kolem baziliky stálo množství aut, autobusů a poutníků. Nad námi a všude kolem nás se nesla nepopsatelná atmosféra pokoje. Něco podobného jsem zažila při návštěvě Garabandalu - nádherný pocit klidu prostoupený přítomností Panny Marie. Ač bylo 3:15 ráno bazilika byla zcela zaplněná. Využili jsme chvilky k modlitbě v kapli na místě zjevení Panny Marie. Ve 4:00 h začala mše svatá. Všechna místa byla beznadějně obsazená. Po chvilce stání u sloupu se pro nás jako zázrakem našla volná místa v prvních řadách. Kdo to zařídil...?

Mši svatou celebroidal litoměřický biskup Jan Baxant. Svým krásným kázáním nás povzbudil a dodal nám sílu. V zástupu kněží z Čech, Moravy, Slovenska, Polska, Německa... jsme našeho pana faráře očima jen obtížně hledali. Mezi věřícími jsem k velké radosti poznávala známé tváře. Všichni byli tou krásou zvláště proměněni.

Nastal čas odjezdu. Biskup Baxant se s námi všemi velmi srdečně loučil, tak jak ho celé roky známe. Cestou domů jsme si v tichosti nesli své duchovní zážitky z pouti. S pomocí Boží jsme doma mohli již po 8:00 ulehnout a naspat probdělou noc.

Díky, Panno Maria, za Tvé pozvání, díky za Tvůj doprovod.

Lída

(Paní Lído, přijměte, prosím omluvu za opožděné uveřejnění. V. Nosek)

KDYŽ DOJDOU SLOVA, JE ČAS SYMBOLŮ ... A RŮŽÍ

Ráda chodím na pohřby, kdy se duch za doprovodu jeho nejbližších vydává zpět do Stvořitelovy náruče a může opustit to těžké, omezující tělo ...

Tentokrát jsem se chystala na poslední rozloučení s tichou, ušlechtilou ženou s laskavým úsměvem - paní Marií Noskovou. Cestou jsem se zastavila v květinářství a hned u dveří padl můj zrak na dvě zvláštní růže - zvenku měly lístky bílé a zvnitřku červené. To bylo ono - to byla kytička pro paní Noskovou: bílá jako její vlídnost a laskavost, červená jako její trpělivé a odevzdané přijetí utrpení v podobě nemoci ...

Kostel byl plný lidí a moje bílo - červená růžička se ztratila v záplavě květin kolem rakve. Ani prezident by se za tak krásné a důstojné rozloučení nemusel stydět - a při zpěvu pana Jindřiška bylo nebe skoro na dosah ...

Ale zpátky do reality!!! Mše se protáhla na hodinu a já nestihnu průvod na hřbitov. Čekají mě žáci, máme závěrečnou klavírní přehrávku. A tak funím do kopce k hudebce a už mi brní mobil: Anetka. "Magdi, kde jsi ? Jo, a mám pro tebe dárek!" Konečně vyběhnu nekonečné schody, Anetka mi neobratně vrazí do ruky kytičku zabalenou do papíru a já ji v tom fofru i s papírem nechám ve sklenici vody. "A to si ji ani nerozbalíš? Myslela jsem, že by se ti mohla líbit." Trochu se zastydím, opatrně odstraňuju papír ... A PŘEDE MNOU BÍLO - ČERVENÁ RŮŽE!!! Jen těžko přemáhám dojetí a jako zdálky slyším Anetčin hlas: " Víš, do hudebky jsem šla kolem květin a napadlo mě udělat ti nějak radost. Tak jsem ti chtěla koupit kytičku, no, a měli tam tuhle jedinou. Říkala jsem si, že se ti bude líbit víc než jenom červená Ale jinou už ti za vysvědčení nekoupím, tolik peněz zase nemám." Ach jo, dokud nebudete jako děti ... V uších mi stále zní slova bratra Iva, která řekl těsně před svěcením rakve: "Když dojdou slova, je čas symbolů ..." A já se nemůžu zbavit dojmu, že za tou Anetčinou růží vidím jeden známý laskavý úsměv.

Magda Jarošová

Jak jsem (ne) slavila slavnost Těla a Krve Páně

Začátek června jsem letos se svým manželem trávila v lázních Bükkföld, které leží na severozápadě Maďarska nedaleko hranic s Rakouskem.

Hned po příjezdu na místo jsem si na vývěsce místní ekumenické kaple zjistila, kde se má sloužit v blízkém okolí v neděli v 10 hodin slavnostní mše svatá, a v neděli ráno hned po snídani jsem ve zbrusu nových letních šatech vyrazila pěšky ke kostelu, jehož bílá štíhlá věž byla z okna našeho hotelového pokoje v 7. patře dobře vidět. Když už jsem šla déle než půl hodiny a stále ještě nebyla na místě, pochopila jsem, že neumím v rovinaté krajině dobře odhadnout vzdálenost,

a nadto mi začalo být divné, že obec Bük je od lázeňského komplexu (slovo fürdő znamená v maďarštině lázně nebo také koupelnu) tak daleko. Přesto jsem šlapala dál a po dalších dvaceti minutách, už hodně unavená a upocená v horkém červnovém dni, jsem konečně dorazila k okraji obce, již vévodila ona zdaleka viditelná kostelní věž. Obec se však nejmenovala Bük, nýbrž Bö! Mši svatou tam měli už od 8 hodin ráno a dva muži právě venku rozebírali poslední nádherně zdobený božítělový oltář... Pánové mi potvrdili, že mše svatá v Búku začíná v 10 hodin, což je za čtvrt hodiny, ale Bük je vzdálen 3 km ve směru, odkud jsem přišla, a oni mě tam dovézt nemohou, mají jiné úkoly. Tak jsem vyslala k nebesům prosbu o odpuštění, že už na zamýšlenou mši svatou včas nedorazím, a vydala se na zpáteční cestu k hotelu. Po půl hodině chůze jsem po své levé straně zahlédla v dáli další kostelní věž a rychle odbočila ze silnice na zpevněnou cestu v domnění, že jde o zkratku do Búku pro pěší a cyklisty. Jaké však bylo moje zklamání, když dveře kostela byly opět zamčené a zvadlé květy na cestě a zbytek oltáře spleteného ze zelených větví tamních stromů mě přesvědčily o tom, že ani toto není Bük a slavnostní mši svatou s nedělní platností v této vesnici měli už zřejmě v sobotu večer... Blížila se 11. hodina, já už byla na kraji svých sil a nepřála si už nic jiného než se vrátit po svých stopách do hotelu a po obědě si, pokud možno v horizontální poloze, odpočinout.

Teprve v průběhu dalších dnů jsem zjistila, že obec Bük leží od našeho hotelu v opačném směru, kvůli vysokým košatým stromům u budovy vůbec není z okna našeho pokoje vidět a na křižovatce ve tvaru T za lázeňskou částí obce (kde na žádné směrové tabuli slovo Bük nefigurovalo) jsem se tu neděli měla vydat na druhou stranu.

A tak jsem slavnost Těla a Krve Páně neprožila na mši svaté, nýbrž v přírodě pod širým nebem a se soukromými modlitbami a prosbami vysílanými tam nahoru.

A poučení pro příště? Vše si předem zjistit a ověřit, na svůj stárnoucí mozek se už tolik nespolehat!

Marie Šírová

Stav adventních a vánočních zvyků na Vysočtě před 55 lety a dříve

Před svátkem svaté Barbory obcházela ve Vysokém i po okolních obcích Barborka. To byla hodná svatá. Měla vždycky bílé šaty a přes obličej závoj. Zvonila u dveří a nadílela dětem různé dárky. Poslední Barborku jsem viděla ještě v roce 1928. U nás chodila sama, nadílela jen osobně oříšky, pečivo, cukroví a ovoce.

Mikuláš obcházel po obcích a obchází podnes. Někdy to byl jen Mikuláš, někdy byl s andělem a někdy i čert. Jednou chodila jen skupina čertů s Mikulášem v obrácených kožichách se škraboškami na obličejích. Řetězy kolem pasu řinčely a metly šustily. Tento Mikuláš rozdával jen uhlí. Dnes ještě každým rokem chodí po městě skupina tohoto štědrého svatého. Mají pěkné oblečení. Mikuláš je jako kněz s vysokou čepicí se zlatem a berlou. Anděl, někdy jsou třeba dva až tři andělé, je celý bílý a má zlatá křídla a na ruce košíček s dárky, čert je černý v krátké sukénce, má masku s červeným vypláznutým jazykem. Má nezbytnou metlu. Čertů také bývá víc. Mikuláš se ptá: „Byl(a)s hodná?“ Ustrašené dítě říká, že ano. Mikuláš ale vždycky ví, kdy, kdo zlobil, a hrozí, že nic nedostane, ale po slibu dítěte, že už bude hodné, pokyne andělům, aby rozdali dárky.

Oproti Barborce byla Lucie. Já jsem ji nikdy neviděla, jen se pamatuji, že se říkalo dětem: „Dnes chodí Lucie, buďte doma, nikam nechodte, nebo vám Lucie nabije.“ Devětaosmdesátiletá stařenka mi vyprávěla, že Lucie skutečně kdysi [asi kolem roku 1880] chodívala, byla černě přistrojená, nic nedávala, ale opravdu bila. Když prý měl někdo na někoho zlost a chtěl se mu za něco pomstít a dát mu výprask, udělal to pod škraboškou Lucie. Lucii celou černou viděla ještě asi před 50 lety [asi roku 1913] Marie Štočková.

Na Vánoce při pečení koláčů objevil se někdy v chalupě brusař. To byla figura, které se každý chránil, protože kam přišel brusař, tam se koláče nepovedly. Brusař měl připíchnutý papír s posměšným říkáním. Máme několik bruslařských koled zachovaných.

O štědré bábě jsem slyšela vyprávět za svého dětství. Jen moje babička říkala, že štědrá bába byla stařena s košem na zádech, chodila

pod okny, a že se dárky nedostávaly na Štědrý večer, ale nacházely se ve světnici na Boží Hod ráno. Asi je tam nechávala štědrá bába.

Pro národopisnou výstavu do Prahy v roce 1895 máme ručně psaný sešit podkrkonošských koled i s nápěvem od učitele Josefa Zajíčka. Jako třetí je zaznamenána Pastuší vánoční kolednická hra. Osoby byly: Anděl v bílé říze, mládenec kordem ozbrojený, Kuba a Vejtruba, pastuši s dlouhými holemi a širáky a rarášek začerněný a opásaný povříslem a řetězem. Tato hra je také na straně 35 Krkonošských koled od Josefa Horáka vydána roku 1939 pod názvem Jesličkáři. Pastuši měli s sebou pokladničku, do které sbírali dárky.

Na Tři krále chodily u nás děti oblečený za krále a zpívaly koledu tříkrálovou a dostávaly dárky.

Z odpovědí na dotazník České národopisné společnosti od své prabáby Františky Jandové, rozené Nosálové (*22. srpna 1896, † 9. ledna 1986), bývalé správkyňe Vlastivědného musea pro Vysoké nad Jizerou a okolí, vybral a mírně upravil

Michal L. Jakl.

Redakce

Náš život, občasník farností Jablonce nad Jizerou, Rokytnice nad Jizerou, Poniklé a Harrachova.

Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na dále uvedené kontakty:

Redaktoři: Marie Šírová; e-mail: sirova.marie@tiscali.cz ; tel.: 732 536 186

Václav Nosek; e-mail: noskovijbc@tiscali.cz ; tel.: 603 162 273

Grafická úprava: Václav Nosek

Jazyková úprava: Marie Šírová

Církevní schválení: P. Ivo Kvapil; e-mail: ivo.kvapil@wo.cz ; tel.: 737 407 587